

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VIII — Nr. 220

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 13 septembrie 1996

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>	
	DECRETE					
440.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Brigăzii 5 Grăniceri „Menumorut“ Oradea	2	448.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 148 Grăniceri „Traian“ Băneasa	4	
441.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 80 Grăniceri „General Alecsandru Cernat“ Calafat	2	449.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 44 Grăniceri „Bega“ Jimbolia	5	
442.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Regimentului 83 Grăniceri „Dragoș Vodă“ Sighetu Marmației	2	450.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 335 Grăniceri „Bârzava“ Deta	5	
443.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Regimentului 84 Grăniceri „Ștefan cel Mare și Sfânt“ Rădăuți	3	451.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 161 Grăniceri „Pontul Euxin“ Agigea	5	
444.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Regimentului 80 Grăniceri „Gurile Dunării“ Tulcea	3	HOTĂRÂRI ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
445.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 191 Grăniceri „Anghel Saligny“ Constanța	3	Hotărârea nr. 5 din 10 septembrie 1996			6-8
446.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 68 Grăniceri „Morisena“ Sânnicolau Mare	4	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
447.	— Decret privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 104 Grăniceri „Alexandru cel Bun“ Botoșani	4	Decizia nr. 32 din 21 martie 1996			8-9
			Decizia nr. 60 din 15 mai 1996			10
			Decizia nr. 68 din 21 mai 1996			11
			REPUBLICĂRI			
			Hotărârea Guvernului nr. 543/1995 privind drepturile bănești ale salariaților instituțiilor publice și regiilor autonome cu specific deosebit pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului			12-16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind acordarea drapelului de luptă
Brigăzii 5 Grăniceri „Menumorut“ Oradea**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare,

având în vedere propunerea ministrului de interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Brigăzii 5 Grăniceri „Menumorut“ Oradea.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 7 septembrie 1996.
Nr. 440.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind acordarea drapelului de luptă
Batalionului 80 Grăniceri „General Alecsandru Cernat“ Calafat**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare,

având în vedere propunerea ministrului de interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Batalionului 80 Grăniceri „General Alecsandru Cernat“ Calafat.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 7 septembrie 1996.
Nr. 441.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind acordarea drapelului de luptă
Regimentului 83 Grăniceri „Dragoș Vodă“ Sighetu Marmației**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare,

având în vedere propunerea ministrului de interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Regimentului 83 Grăniceri „Dragoș Vodă“ Sighetu Marmației.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 7 septembrie 1996.
Nr. 442.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind acordarea drapelului de luptă
Regimentului 84 Grăniceri „Ștefan cel Mare și Sfânt“ Rădăuți**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare,

având în vedere propunerea ministrului de interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Regimentului 84 Grăniceri „Ștefan cel Mare și Sfânt“ Rădăuți.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 7 septembrie 1996.
Nr. 443.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind acordarea drapelului de luptă
Regimentului 80 Grăniceri „Gurile Dunării“ Tulcea**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare,

având în vedere propunerea ministrului de interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Regimentului 80 Grăniceri „Gurile Dunării“ Tulcea.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 7 septembrie 1996.
Nr. 444.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 191
Grăniceri „Anghel Saligny“ Constanța**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare,

având în vedere propunerea ministrului de interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Batalionului 191 Grăniceri „Anghel Saligny“ Constanța.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 7 septembrie 1996.
Nr. 445.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 68
Grăniceri „Morisena“ Sânnicolau Mare**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare,

având în vedere propunerea ministrului de interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Batalionului 68 Grăniceri „Morisena“ Sânnicolau Mare.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 7 septembrie 1996.
Nr. 446.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 104
Grăniceri „Alexandru cel Bun“ Botoșani**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare,

având în vedere propunerea ministrului de interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Batalionului 104 Grăniceri „Alexandru cel Bun“ Botoșani.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 7 septembrie 1996.
Nr. 447.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 148
Grăniceri „Traian“ Băneasa**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare,

având în vedere propunerea ministrului de interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Batalionului 148 Grăniceri „Traian“ Băneasa.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 7 septembrie 1996.
Nr. 448.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 44
Grăniceri „Bega“ Jimbolia**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare,

având în vedere propunerea ministrului de interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Batalionului 44 Grăniceri „Bega“ Jimbolia.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 7 septembrie 1996.

Nr. 449.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 335
Grăniceri „Bârzava“ Deta**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare,

având în vedere propunerea ministrului de interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Batalionului 335 Grăniceri „Bârzava“ Deta.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 7 septembrie 1996.

Nr. 450.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind acordarea drapelului de luptă Batalionului 161
Grăniceri „Pontul Euxin“ Agigea**

În temeiul art. 99 alin. (1) din Constituția României și al art. 1 din Legea nr. 34/1995 privind acordarea drapelului de luptă marilor unități și unităților militare,

având în vedere propunerea ministrului de interne,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se acordă drapelul de luptă Batalionului 161 Grăniceri „Pontul Euxin“ Agigea.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

ION ILIESCU

București, 7 septembrie 1996.

Nr. 451.

HOTĂRĂRI ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****HOTĂRĂREA Nr. 5****din 10 septembrie 1996**

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Ioan Deleanu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Virgil Firuleasa	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol soluționarea contestațiilor privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României, la alegerile din 3 noiembrie 1996, depuse la Biroul Electoral Central, după cum urmează:

— nr. 80 din 7 septembrie 1996, a domnului Mârșu Gheorghe;

— nr. 84 din 7 septembrie 1996, a domnului Șomănescu Iulian.

Contestațiile au fost înaintate Curții Constituționale la data de 8 septembrie 1996 și formează obiectul dosarelor nr. 171 D/1996 și nr. 172 D/1996.

Curtea a decis soluționarea contestațiilor, fără citarea părților, având în vedere cerința legală a rezolvării în maximum 48 de ore, potrivit prevederilor art. 14 din Legea nr. 47/1992, art. 11 alin. (2) și alin. (3) și art. 28 alin. (1) din Legea nr. 69/1992, raportate la art. 85 din Legea nr. 68/1992 și coroborate cu art. 581 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Magistratul-asistent prezintă obiectul contestațiilor.

În motivarea contestației depuse de domnul Mârșu Gheorghe, prezentată sub forma unui act xeroxat după contestații anterioare soluționate de Curtea Constituțională, se susține că: potrivit art. 10 din Legea nr. 69/1992, domnul Ion Iliescu nu mai are dreptul să candideze, întrucât a îndeplinit de mai multe ori funcția de Președinte al României; în decembrie 1989 a fost ales, ca „emanat al Revoluției”, în funcția de conducător al României, exercitând toate atribuțiile unui șef de stat; în februarie 1990 a fost ales ca Președinte al României de către Consiliul Provizoriu de Uniune Națională; în mai 1990 a fost ales Președinte în urma alegerilor desfășurate pe baza Decretului-lege nr. 92/1990; în decembrie 1991 a fost confirmat în funcția de Președinte al României potrivit art. 121 din Constituție; în decembrie 1992 a fost confirmat pentru un nou mandat ca Președinte al României pentru a patra oară și în noiembrie 1996 dorește să participe din nou la alegeri.

În motivarea contestației domnului Șomănescu Iulian, se invocă, în esență: încălcarea prevederilor art. 10 din Legea nr. 69/1992, precum și a celor ale art. 15 alin. (1) și ale art. 49 alin. (1) din Constituție; în final propune o „soluție de compromis”, în sensul ca domnul Ion Iliescu „să îndeplinească, în continuare, funcția președințială, pentru o perioadă de încă un an și opt luni, până la completarea duratei constituționale de 4 ani a primului mandat”. De asemenea, domnul Șomănescu Iulian invocă amplu în motivarea sa art. 3 din Decretul-lege nr. 92/1990, care prevede: „Parlamentul României, alcătuit din Adunarea

Deputaților și Senat, precum și Președintele României, se aleg prin vot universal, egal, direct și secret, liber exprimat”.

Deoarece contestațiile au același obiect, și anume înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu, iar între motivele invocate există o strânsă legătură, președintele Curții Constituționale, pentru o mai bună administrare a justiției, pune în discuție conexarea dosarelor.

Procurorul este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea dispune conexarea Dosarului nr. 172 D/1996 la Dosarul nr. 171 D/1996, urmând a se pronunța asupra contestațiilor printr-o singură hotărâre.

Procurorul, având cuvântul în fond, apreciază ca neîntemeiate contestațiile privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu pentru funcția de Președinte al României, susținând, în esență, următoarele: Decretul-lege nr. 92/1990 este un act normativ cu caracter provizoriu și tranzitoriu, care nu se referă la noțiunea de mandat președințial, ci la unele prerogative ale funcției de Președinte al României; definirea noțiunii de mandat președințial se realizează pentru prima dată prin Legea nr. 69/1992, adoptată în temeiul Constituției din 1991, de unde rezultă că singurul mandat președințial, în înțeles constituțional, este cel îndeplinit ca urmare a alegerilor din septembrie 1992. În consecință, solicită respingerea contestațiilor.

CURTEA,

luând în dezbateri contestațiile înaintate de Biroul Electoral Central, constată că este competentă să le soluționeze în temeiul art. 144 lit. d) din Constituție, al art. 27 din Legea nr. 47/1992 și al art. 11 alin. (3) din Legea nr. 69/1992.

Analizând contestațiile în raport cu prevederile Constituției, ale Legii nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României și văzând concluziile reprezentantului Ministerului Public, Curtea reține următoarele:

Un prim motiv de contestare a înregistrării candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția de Președinte al României l-ar constitui încălcarea prevederilor art. 10 din Legea nr. 69 din 15 iulie 1992, potrivit căroră: „Nu pot candida persoanele care, la data depunerii candidaturii, nu îndeplinesc condițiile prevăzute de art. 35 din Constituție pentru a fi alese sau care au fost alese anterior, de două ori, ca Președinte al României”.

Astfel cum rezultă din motivarea contestațiilor, se invocă numai încălcarea acelor prevederi ale art. 10 din Legea nr. 69/1992 care se referă la imposibilitatea aceleiași persoane de a candida, dacă a fost aleasă anterior, de două ori, ca Președinte al României.

În legătură cu acest motiv, Curtea Constituțională s-a pronunțat, prin Hotărârea nr. 1 din 8 septembrie 1996, neexistând temeiuri pentru a se reveni asupra celor statuate.

Prin Hotărârea nr. 1/1996 a Curții Constituționale s-a considerat și, în cele din urmă, s-a statuat că invocarea prevederilor art. 10 din Legea nr. 69/1992, abstracție făcând de dispozițiile legii fundamentale, chiar dacă este pertinentă, nu este concludentă. Potrivit art. 81 alin. (4) din Constituție, „Nici o persoană nu poate îndeplini funcția de

Președinte al României decât pentru cel mult două mandate. Acestea pot fi și succesive“. Așa fiind, deși contestațiile se întemeiază pe încălcarea prevederilor art. 10 din Legea nr. 69/1992, întrucât ele vizează implicit și nesocotirea unor dispoziții din Constituție, această împrejurare imprimă litigiului cu care a fost sesizată Curtea Constituțională trăsăturile contenciosului constituțional. Or, în contenciosul constituțional, Curtea, în calitatea sa de garant al supremației Constituției, trebuie să se raporteze la dispozițiile acesteia, nu la cele ale unor acte normative subsecvente și inferioare lor. Pe de altă parte, chiar dacă s-ar face abstracție de un asemenea imperativ, considerându-se că ne-am afla în prezența unui simplu contencios electoral, având în vedere principiul necontestat al ierarhiei normelor juridice, ca dimensiune a statului de drept, este de la sine înțeles că norma legală nu poate fi opusă normei constituționale. Întrucât prevederile art. 10 din Legea nr. 69/1992 au fost adoptate după intrarea în vigoare a Constituției, aceste prevederi nu pot fi interpretate decât în concordanță cu dispozițiile art. 81 alin. (4) din Constituție, care privesc exclusiv mandatul constituțional de Președinte al României. Orice altă interpretare, fiind neconstituțională, nu poate fi reținută, chiar dacă, sub aspect literal, textul ar permite-o.

Art. 81 alin. (4) din Constituție consacră, pentru prima dată, instituția mandatului președințial, având determinări constituționale specifice și inedite față de reglementările anterioare. Acestea privesc mai ales funcțiile ce derivă din mandat, condițiile de dobândire, de validare și de începere a mandatului, durata acestuia, incompatibilitățile și imunitățile pe care le antrenează, atribuțiile ce derivă din mandat și, implicit, raporturile în care se află deținătorul acestuia cu celelalte autorități publice, răspunderea ce revine titularului mandatului pentru modul de exercitare a acestuia.

Nici un act normativ preconstituțional nu a consacrat instituția mandatului președințial. Pe cale de consecință, mandatul președințial nu poate fi așezat în prelungirea unor durate de îndeplinire a funcției de Președinte al României, anterioare intrării în vigoare a legii fundamentale. Pentru desprinderea sensului autentic al dispozițiilor art. 81 alin. (4) din Constituție trebuie, totodată, să nu se facă referire exclusivă la *funcția* de Președinte al României, ignorându-se cea de-a doua componentă a reglementării cuprinse la art. 81 alin. (4), adică mandatul. Cu alte cuvinte, *funcția de președinte* nu poate fi dislocată din cuprinsul reglementării, neținându-se seama de conceptul de *mandat*. Așa cum s-a precizat și în Hotărârea nr. 1/1996 a Curții Constituționale, pentru compararea instituției de șef al statului, în reglementarea actuală, cu situații anterioare, trebuie să se observe că instituția Președintelui României este definită între altele și prin mandatul constituțional. În lipsa unui astfel de *mandat*, anterior intrării în vigoare a Constituției, orice asociere cu situații juridice premergătoare Constituției este nefundată.

Un alt motiv al uneia dintre contestații împotriva înregistrării candidaturii domnului Ion Iliescu este acela că, după intrarea în vigoare a Constituției, de la data de 8 decembrie 1991 și până la alegerile din septembrie 1992, acesta a îndeplinit un alt mandat constituțional. Dar exercitarea funcției de președinte în această perioadă s-a făcut în temeiul prevederilor art. 151 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „Instituțiile republicii, existente la data intrării în vigoare a prezentei Constituții, rămân în funcțiune până la constituirea celor noi“.

Prevederile menționate au asigurat continuitatea vieții statale a țării prin prorogarea funcționării autorităților publice existente până la constituirea celor noi, după regulile stabilite în Constituție. În aceste condiții și-au desfășurat activi-

tatea Președintele României, Parlamentul, Guvernul, instanțele judecătorești, organele de procuratură etc. Cât privește autoritățile publice cu caracter electiv — Parlamentul și Președintele României —, acestea și-au continuat activitatea, în temeiul art. 151 alin. (1) din Constituție, pe baza legitimității conferite anterior, în urma scrutinului din 20 mai 1990, conform Decretului-lege nr. 92/1990.

În consecință, numai prin alegerile din 1992, organizate înăuntrul termenului de un an de la adoptarea Constituției, prevăzut de art. 80 alin. (2) combinat cu art. 99 din Decretul-lege nr. 92/1990, aceste autorități publice s-au constituit pentru prima oară ca instituții noi, în sensul art. 151 din Constituție.

Desigur, în ce privește atribuțiile acestor autorități, Constituția a fost de imediată aplicare. Dar caracterul nou, constituțional, al acestor autorități, având semnificația unei rupturi față de legitimitatea lor anterioară, este, fără îndoială, consecința alegerilor din septembrie 1992. De aceea perioada cuprinsă între intrarea în vigoare a Constituției și alegerile din 1992 nu poate avea semnificația mandatului constituțional prevăzut de art. 81 alin. (4) din Constituție.

Este adevărat, așa cum s-a mai arătat, că mandatele pe care le poate exercita Președintele României sunt cel mult două, dar aceasta numai în condițiile cuprinse în legea fundamentală a țării, deoarece numai aceasta a dat valoare juridică limitării respective.

În contestația domnului Șomănescu Iulian, după câteva așa-zise „comentarii de limba română“, formulându-se „temeiurile juridice ale restricționării candidaturii pentru cel mult două mandate“, se invocă și prevederile art. 15 alin. (1) și cele ale art. 49 alin. (1) din Constituție. În sensul art. 15 alin. (1) din Constituție, cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea. Potrivit art. 49 alin. (1) din Constituție, exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai în anumite situații. Aceste dispoziții constituționale, deși nu au o legătură nemijlocită cu problema legitimității constituționale a candidaturii domnului Ion Iliescu, dacă, totuși, ar fi reținute, ele ar confirma tocmai această legitimitate, prevederilor art. 81 alin. (4) din Constituție neputând să li se aducă o restrângere în aplicare, neprevăzută de lege.

Invocarea în această contestație a prevederilor art. 3 din Decretul-lege nr. 92/1990 semnifică o gravă eroare din partea autorului contestației, întrucât acele prevederi se referă la atribuțiile votului pentru alegerea Adunării Deputaților, Senatului și Președintelui României, nu la mandatul acestora.

În contextul motivelor aceleiași contestații sunt invocate și prevederile Decretului-lege nr. 92/1990.

Prin Decretul-lege nr. 92/1990 s-a instituit într-adevăr funcția de șef al statului, sub denumirea „Președintele României“. Reglementarea acestei instituții se remarcă însă prin elemente specifice esențiale, diferite de Constituție, între care și faptul că nu s-a stabilit durata îndeplinirii funcției de președinte. Comparând acele reglementări cu reglementările constituționale actualmente în vigoare, având ca obiect instituția de Președinte al României, rezultă că, deși, formal, cât privește denumirea instituției, s-ar părea că suntem în prezența uneia și aceleiași autorități, în realitate cele două instituții sunt esențial diferite, prima având un caracter tranzitoriu, cealaltă în condiții de stabilitate constituțională.

Decretul-lege nr. 92/1990, deși a fost un act cu valoare constituțională, nu a fost totuși o constituție. Caracterul lui tranzitoriu a fost marcat prin chiar prevederile art. 99 din cuprinsul său: „Prezentul decret-lege se aplică până la

adoptarea legii electorale elaborate pe baza noii Constituții“. Constituția României, prin dispozițiile art. 150 alin. (1) a confirmat apoi caracterul tranzitoriu al reglementărilor anterioare. De altfel, prin art. 30 din Legea nr. 69/1992 pentru alegerea Președintelui României, Decretul-lege nr. 92/1990 a fost expres abrogat, așa încât nici una dintre reglementările cuprinse în acel decret-lege nu poate fi considerată în vigoare decât artificial și anacronic, contrar dispozițiilor exprese și imperative cu privire la abrogarea lui.

„Soluția de compromis“ pe care o oferă unul dintre contestatori, anume ca instanța de jurisdicție constituțională să-i permită domnului Ion Iliescu îndeplinirea funcției președințiale încă un an și opt luni, „până la completarea duratei

constituționale de 4 ani a primului mandat întrerupt fără demisie“, nu numai că ar fi în vădită contradicție cu întreaga reglementare în materie, sintetizată în considerentele acestei hotărâri, dar ea ar și excede competenței exprese și limitative a Curții Constituționale.

În fine, considerentele de ordin moral cuprinse în una dintre contestații nu pot fi reținute ca argumente juridice în fața Curții Constituționale, care, potrivit art. 13 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță în numele legii“, iar, potrivit art. 29 din regulamentul ei de organizare și funcționare, ea „nu statuează decât asupra problemelor de drept“.

Față de cele arătate, contestațiile care fac obiectul judecății de față urmează să fie respinse.

Pentru considerentele arătate și văzând dispozițiile art. 144 lit. d) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. B. a), ale art. 27 și 28 din Legea nr. 47/1992, precum și cele ale art. 2 alin. (2) și art. 11 alin. (2) și alin. (3) din Legea nr. 69/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge ca neîntemeiate contestațiile privind înregistrarea candidaturii domnului Ion Iliescu la funcția de Președinte al României, formulate de domnii Mârșu Gheorghe și Șomăcescu Iulian.

Hotărârea este definitivă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 32*)

din 21 martie 1996

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Ioan Deleanu — judecător
Antonie Iorgovan — judecător
Valer-Vasilie Bică — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată:

Prin Încheierea din 22 august 1995, pronunțată în Dosarul nr. 1.796/C/1995, Tribunalul Timiș, Secția civilă, a dispus sesizarea Curții Constituționale pentru a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 221/1960 și ale H.C.M. nr. 792/1960, excepție ridicată în fața instanței de către contestatorii Botyan Iosif, Botyan Ilka și Balasz Estera și care constituie obiectul Dosarului Curții nr. 124 C/1995.

Prin Încheierea din 28 septembrie 1995, pronunțată în Dosarul nr. 1.117/C/1995, Tribunalul Timiș, Secția civilă, a dispus sesizarea Curții Constituționale pentru a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 221/1960 și a prevederilor H.C.M. nr. 792/1960, excepție ridicată în fața instanței de către contestatorii

Szabo Gabor și Szabo Ana, și care constituie obiectul Dosarului Curții nr. 125 C/1995.

Prin Încheierea din 4 octombrie 1995, pronunțată în Dosarul nr. 1.892 C/1995, Tribunalul Timiș, Secția civilă, a dispus sesizarea Curții Constituționale pentru a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor H.C.M. nr. 792/1960, excepție ridicată în fața instanței, prin avocat Popa Constantin Gheorghe, și care constituie obiectul Dosarului Curții nr. 126 C/1996.

În toate cauzele, părțile au invocat neconstituționalitatea Decretului nr. 221/1960 și a H.C.M. nr. 792/1960, pe motiv că dispozițiile acestora contravin prevederilor art. 1 alin. (3), art. 11 alin. (2), art. 20, art. 41 alin. (2), art. 72 alin. (3) lit. h), art. 125 alin. (3), art. 135 alin. (1) și art. 150 alin. (1) din Constituție, ceea ce creează o inegalitate între diferiți titulari ai dreptului de proprietate privată.

Încheierea din 22 august 1995, pronunțată în Dosarul nr. 1.796/C/1995, înregistrat la Tribunalul Timiș, Secția civilă, nu cuprinde, în sensul celor prevăzute de art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, punctele de vedere ale

*) Definitivă prin nerecurare.

părților pentru susținerea sau combaterea excepției, nici opinia instanței asupra excepției.

Prin Încheierea din 28 septembrie 1995 a Tribunalului Timiș, Secția civilă, pronunțată în Dosarul nr. 1.117/C/1995, instanța și-a însușit punctul de vedere al Curții Constituționale, exprimat prin Decizia nr. 132 din 23 noiembrie 1994.

Prin Încheierea din 4 octombrie 1995, pronunțată în Dosarul nr. 1.892/C/1995, Tribunalul Timiș, Secția civilă, consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile Decretului nr. 221/1960 și ale H.C.M. nr. 792/1960 raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepțiile de neconstituționalitate care au fost formulate și înaintate cu respectarea prevederilor art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 23 din Legea nr. 47/1992.

Deoarece încheierile de sesizare a Curții Constituționale provin de la aceeași instanță, având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, iar în două dintre litigiile pe rolul instanței are calitate de parte același creditor-următor, în scopul mai bune administrări a justiției, fiind întrunite cerințele art. 164 din Codul de procedură civilă, urmează să se conexeze Dosarele nr. 125 C/1995 și nr. 126 C/1995 la Dosarul nr. 124 C/1995.

Cu privire la constituționalitatea prevederilor Decretului nr. 221/1960, Curtea s-a pronunțat deja prin deciziile nr. 132 din 23 noiembrie 1994 și nr. 128 din 6 decembrie 1995, rămase definitive.

Prin Decizia nr. 132 din 23 noiembrie 1994, rămasă definitivă prin nerecurare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 34 din 15 februarie 1995, s-a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 221/1960. În motivarea deciziei s-a arătat, între altele, că, deși în condițiile actuale nu mai există *organizații socialiste*, prevederile decretului arătat sunt aplicabile în unele situații. Garantarea dreptului de proprietate — arată instanța — implică, potrivit art. 41 alin. (6) din Constituție, și respectarea de către proprietar a obligațiilor ce îi revin în această calitate și deci instituirea unei proceduri de executare silită, pentru ipoteza în care nu-și îndeplinește de bună voie obligațiile, nu poate fi privită ca

neconstituțională. În legătură cu faptul dacă trebuie să se urmeze aceeași procedură de executare în toate cazurile, s-a arătat că este necesar să se observe că art. 41 alin. (2) din Constituție are în vedere ocrotirea în mod egal a proprietății private, indiferent de titular, dar dispozițiile amintite nu pun semnul egalității între proprietatea privată și proprietatea publică, în ce privește protecția juridică a acestora. Instituirea, deci, de către legiuitor, a unei proceduri de executare diferită de cea de drept comun, dacă se referă la alte situații decât cele avute în vedere de art. 41 alin. (2) din Constituție, nu poate fi considerată contrară legii fundamentale. Dintr-o asemenea perspectivă, prevederile Decretului nr. 221/1960 sunt aplicabile în unele situații, urmând însă ca, în aplicarea lui, să se ia în considerare modificările impuse de adoptarea Constituției din 1991. În contenciosul constituțional a cărui rezolvare a făcut obiectul Deciziei nr. 132 din 23 noiembrie 1994, ținând seama de caracterul instituției ce avea calitatea de creditor-următor, s-a respins excepția de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 31 și 32 din Decretul nr. 221/1960.

Prin Decizia nr. 128 pronunțată de Curtea Constituțională la 6 decembrie 1995, rămasă definitivă prin Decizia nr. 28 din 12 martie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 15 mai 1996, admitându-se excepția de neconstituționalitate a prevederilor Decretului nr. 221/1960, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile acestuia referitoare la executarea silită împotriva persoanelor fizice a creanțelor bănești ale organizațiilor socialiste sunt abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, în prezent fostelor organizații socialiste fiindu-le aplicabile normele de drept comun în materie.

Soluția din această ultimă decizie este obligatorie potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, astfel că excepțiile invocate în cauzele de față sunt lipsite de obiect și interes. Aceasta întrucât creditorii-următorii sunt două persoane juridice de drept privat, Societatea Comercială „Banc Post” — S.A. și Banca „Dacia Felix” — S.A., precum și o persoană fizică, Vasilescu Marioara, așa încât prevederile Decretului nr. 221/1960 nu sunt aplicabile.

Față de acestea, excepțiile de neconstituționalitate invocate urmează să fie respinse ca vădit nefondate.

De altfel, potrivit art. 116 din Ordonanța Guvernului nr. 11/1996 privind executarea creanțelor bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 31 ianuarie 1996, la data intrării sale în vigoare (90 de zile de la publicare), Decretul nr. 221/1960 se abrogă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A. c), art. 24 alin. (2) și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, precum și al art. 164 din Codul de procedură civilă, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

1. Dispune conexarea dosarelor nr. 125 C/1995 și nr. 126 C/1995 la Dosarul nr. 124 C/1995.
 2. Respinge ca vădit nefondate excepțiile de neconstituționalitate vizând Decretul nr. 221/1960 și H.C.M. nr. 792/1960, invocate în dosarele Tribunalului Timiș nr. 1.796/C/1995, nr. 1.117/C/1995 și nr. 1.892/C/1995.
- Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
Pronunțată în ședința din 21 martie 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 60*)

din 15 mai 1996

Ioan Deleanu — președinte
 Antonie Iorgovan — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Valer-Vasilie Bică — magistrat-asistent

creanțelor respective încălcând garanțiile dreptului de proprietate prevăzute de Constituția României“, iar H.C.M. nr. 792/1960 „este dată în aplicarea Decretului nr. 221/1960“.

CURTEA,

Completul de judecată, convocat fără citarea părților, potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 221/1960 și ale H.C.M. nr. 792/1960, constată următoarele:

Tribunalul Timiș — Secția civilă, prin Încheierea din 19 martie 1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a Decretului nr. 221/1960 și a H.C.M. nr. 792/1960, invocată de Gavrilă Gheorghe Doru, reclamant în Dosarul nr. 1.806/C/1995 al acestei instanțe.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile Decretului nr. 221/1960 și ale H.C.M. nr. 792/1960 referitoare la executarea silită a creanțelor bănești ale organizațiilor socialiste constatate prin titluri executorii contravin prevederilor art. 1 alin. (3), art. 11 alin. (2), art. 20, art. 41 alin. (2), art. 125 alin. (3), art. 135 alin. (1) și art. 150 alin. (1) din Constituție.

Exprimându-și opinia în temeiul art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Secția civilă a Tribunalului Timiș apreciază că „Decretul nr. 221/1960 și H.C.M. nr. 792/1960 sunt neconstituționale, întrucât Decretul nr. 221/1960 stabilește reguli derogatorii de la dreptul comun privind urmărirea solicitată a bunurilor și veniturilor persoanelor fizice“ (art. 1) și „ale persoanelor juridice, altele decât organizațiile socialiste“ (art. 55), procedura pentru executarea silită a

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile Decretului nr. 221/1960 și ale H.C.M. nr. 792/1960, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține:

Curtea Constituțională, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 12 și art. 23 din Legea nr. 47/1992, constată că este competentă să soluționeze excepția invocată.

Dispozițiile Decretului nr. 221/1960 și ale H.C.M. nr. 792/1960 au mai făcut obiectul controlului de neconstituționalitate și Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 128 din 6 decembrie 1995, rămasă definitivă urmare respingerii recursului prin Decizia nr. 28 din 12 martie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 15 mai 1996.

Prin deciziile menționate, Curtea a statuat că Decretul nr. 221/1960 și H.C.M. nr. 792/1960 au fost abrogate în mod expres, prin Ordonanța Guvernului nr. 11 din 23 ianuarie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 31 ianuarie 1996. Potrivit art. 116 din ordonanță, aceasta intră în vigoare în termen de 90 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României.

De altfel, actele normative atacate sunt abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție, în prezent fostelor organizații socialiste fiindu-le aplicabile normele de drept comun în materie.

Față de considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 24 alin. (2) și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Decretului nr. 221/1960 și ale H.C.M. nr. 792/1960, invocată de Gavrilă Gheorghe Doru în Dosarul nr. 1.806/C/1995 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 15 mai 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Ioan Deleanu

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

*) Definitivă prin nerecurare.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 68*)

din 21 mai 1996

Antonie Iorgovan — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Maria Bratu — magistrat-asistent

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 22 din Legea nr. 5/1973 raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională constată că este legal investită și este competentă să soluționeze excepția invocată.

Completul de judecată, convocat fără citarea părților, potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 5/1973 privind administrarea fondului locativ și reglementarea raporturilor dintre proprietari și chiriași, constată următoarele:

Prin Încheierea din 31 octombrie 1995, pronunțată în Dosarul nr. 2.439/C/1995, Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 5/1973 privind administrarea fondului locativ și reglementarea raporturilor dintre proprietari și chiriași, invocată de pârâtul apelant Epure Liviu.

În motivarea excepției se susține că art. 22 din Legea nr. 5/1973, care reglementează beneficiul contractului privitor la locuință în caz de divorț, încalcă prevederile art. 4 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție, ce statoresc principiile egalității între cetățeni fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență politică, de avere sau de origine socială, și al egalității în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

Exprimându-și opinia în temeiul art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Tribunalul Timiș — Secția civilă apreciază că excepția nu este întemeiată, deoarece la stabilirea criteriilor pentru atribuirea locuinței proprietate de stat, conform art. 22 din Legea nr. 5/1973, legiuitorul a avut în vedere obligația de întreținere a părinților față de copiii lor minori, obligație ce nu constă numai în contribuția de întreținere lunară, ci și în obligația părinților de a asigura un spațiu de locuit corespunzător minorilor.

Față de considerentele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A. c), art. 24 alin. (2) și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Legea nr. 5/1973 privind administrarea fondului locativ și reglementarea raporturilor dintre proprietari și chiriași, invocată de Epure Liviu în Dosarul nr. 2.439/C/1995 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința din 21 mai 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Antonie Iorgovan

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

*) Definitivă prin nerecurare.

REPUBLICĂRI

HOTĂRÂREA GUVERNULUI Nr. 543/1995*) privind drepturile bănești ale salariaților instituțiilor publice și regiilor autonome cu specific deosebit pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului

Art. 1. — (1) Drepturile bănești ale salariaților instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în cadrul localității, în interesul serviciului, se stabilesc potrivit anexei care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

(2) Drepturile menționate la alin. (1) se acordă salariaților ministerelor, celorlalte organe de specialitate ale administrației publice, instituțiilor publice subordonate acestora, precum și salariaților regiilor autonome cu specific deosebit.

(3) Cheltuielile de transport pentru personalul din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională sunt cele stabilite prin acte normative specifice.

Art. 2. — (1) Pentru salariații din cadrul societăților comerciale și regiilor autonome la care drepturile salariale se acordă prin negociere, drepturile bănești pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în cadrul localității, în interesul serviciului, se stabilesc în condițiile prevăzute în contractele colective sau individuale de muncă.

(2) Pentru determinarea profitului impozabil, drepturile bănești de delegare și detașare în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului, stabilite în condițiile prevăzute la alin. (1), sunt deductibile numai în limita prevederilor cuprinse în prezenta hotărâre.

Art. 3. — În funcție de evoluția prețurilor de consum la produsele alimentare, în cazul în care rezultă o creștere mai mare de 10% a acestora, Ministerul Finanțelor va actualiza cuantumul indemnizațiilor de delegare și detașare prevăzute de prezenta hotărâre.

Art. 4. — Autoritățile publice și instituțiile din subordinea acestora vor lua măsuri pentru gospodărirea judicioasă a fondurilor aprobate, prin restrângerea deplasărilor la strictul necesar și eliminarea acțiunilor lipsite de eficiență. Cheltuielile de delegare și detașare trebuie să se încadreze în limita sumelor prevăzute cu această destinație, aprobate fiecărei instituții publice prin bugetul anual.

Art. 5. — Este interzisă fracționarea delegărilor și detașărilor prin rechemarea nejustificată a salariaților înainte de îndeplinirea sarcinilor sau prin fixarea de la început a duratei delegării sau detașării pe o perioadă mai mică decât cea efectiv necesară pentru executarea sarcinilor respective.

Art. 6. — Instituțiile publice și regiile autonome cu specific deosebit care utilizează persoane încadrate prin încheierea de convenții civile, potrivit legii, acordă acestora, pe perioada în care își desfășoară activitatea în altă localitate decât cea de domiciliu, indemnizații de delegare și decontează cheltuielile de transport și cazare, în condițiile stabilite pentru salariații instituțiilor publice și ai regiilor autonome cu specific deosebit, în măsura în care, prin convenția civilă încheiată, s-a prevăzut acest lucru.

Art. 7. — Nerespectarea prevederilor prezentei hotărâri atrage, după caz, în condițiile legii, răspunderea disciplinară, materială, civilă, contravențională sau penală a celor vinovați.

Art. 8. — Ministerul Finanțelor și Ministerul Muncii și Protecției Sociale pot emite norme metodologice în aplicarea prevederilor prezentei hotărâri.

Art. 9. — Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă H.C.M. nr. 1.407/1952 privind transportul și cazarea pentru miniștri adjuncți și cei cu funcții echivalente, H.C.M. nr. 822/1959 privind reglementarea drepturilor bănești ale angajaților care se deplasează în interes de serviciu și celor detașați, Hotărârea Guvernului nr. 412/1991 privind modificarea unor reglementări referitoare la cheltuielile de delegare-detașare, Dispoziția Consiliului de Miniștri nr. 77/1960 privind decontarea cheltuielilor de transport al salariaților care se deplasează în interesul serviciului în cadrul localității de reședință, precum și orice alte dispoziții contrare.

*) Republicată în temeiul art. II din Hotărârea Guvernului nr. 628 din 5 august 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 12 august 1996, dându-se articolelor o nouă numerotare.

Hotărârea Guvernului nr. 543 din 24 iulie 1995 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 174 din 7 august 1995.

DREPTURILE ȘI OBLIGAȚIILE
salariaților instituțiilor publice și regiilor autonome cu specific deosebit
pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității,
în interesul serviciului

CAPITOLUL I

**Drepturile și obligațiile salariaților pe perioada
delegării și detașării**

1. Delegarea sau detașarea salariaților se dispune în scris de către conducerea instituției publice sau a regiei autonome cu specific deosebit, denumită, în continuare, „conducerea unității“.

2. Executarea sarcinilor pe perioada delegării se consideră muncă prestată în realizarea obligațiilor ce revin salariaților delegați, la locul lor de muncă.

3. Salariații aflați în delegare trebuie să-și desfășoare activitatea în cadrul programului normal de lucru al unității la care se efectuează delegarea. Pe timpul delegării nu se pot plăti ore suplimentare.

4. Salariații aflați în delegare care, pentru realizarea sarcinilor rezultate din obiectivele delegării, au desfășurat activitate peste durata normală de lucru sau într-una din zilele de repaus săptămânal sau sărbătoare legală, confirmată de unitatea la care s-a efectuat delegarea, beneficiază, cu aprobarea conducerii unității, de timp liber în compensare, potrivit reglementărilor legale.

5. Obligațiile de muncă în perioada detașării sunt cele stabilite pentru locul de muncă la care se execută detașarea.

6. Drepturile salariale aferente muncii prestate la locul detașării și cheltuielile de detașare se plătesc de unitatea la care se efectuează detașarea, cu excepția cazurilor când prin lege se prevede altfel.

7. Pe durata delegării sau detașării salariații își păstrează funcția, gradul sau treapta profesională și salariul, avute anterior. Când detașarea se face într-o funcție pentru care este stabilit un salariu mai mare, salariatul detașat are dreptul la acest salariu, în condițiile prevăzute de lege.

CAPITOLUL II

Indemnizația de delegare și de detașare

8. Salariații aflați în delegare sau detașați în localități situate la distanțe mai mari de 5 km de localitatea în care își au locul permanent de muncă primesc, pentru compensarea cheltuielilor personale, o indemnizație zilnică de delegare sau de detașare de 6.000 lei, indiferent de funcția pe care o îndeplinesc și de instituția publică ai cărei salariați sunt.

9. Indemnizația cuvenită pe perioada delegării sau detașării se stabilește, pentru primele 30 de zile calendaristice, în raport cu numărul zilelor calendaristice din perioada

respectivă. Numărul zilelor calendaristice în care salariatul se află în delegare sau detașare se socotește de la data și ora plecării până la data și ora înapoierii mijlocului de transport din și în localitatea unde își are locul permanent de muncă, considerându-se fiecare 24 de ore câte o zi de delegare sau detașare.

10. Pentru delegarea cu o durată de o singură zi, precum și pentru ultima zi, în cazul delegării de mai multe zile, indemnizația se acordă numai dacă durata delegării este de cel puțin 12 ore.

11. Dacă delegarea sau detașarea durează, neîntrerupt, mai mult de 30 de zile calendaristice în aceeași localitate, salariații primesc, pentru timpul ce depășește primele 30 de zile, în locul indemnizației zilnice prevăzute la pct. 8 o indemnizație de 80.000 lei lunar. Această indemnizație se acordă proporțional cu numărul de zile ce depășește durata neîntreruptă de 30 de zile calendaristice.

12. Salariații care în perioada delegării sau detașării își pierd temporar capacitatea de muncă beneficiază, pe timpul incapacității, pe lângă indemnizația pentru incapacitate temporară de muncă, atât de indemnizație de delegare sau detașare, cât și de decontarea cheltuielilor de cazare. Salariații respectivi nu primesc aceste drepturi în cazul internării în spital sau al părăsirii localității, cu excepția celor detașați, care își păstrează dreptul de cazare și pe timpul spitalizării.

CAPITOLUL III

Cheltuieli de transport

13. Salariații instituțiilor publice și ai regiilor autonome cu specific deosebit, delegați sau detașați de conducerea acestora să îndeplinească anumite sarcini de serviciu în localități situate la distanțe mai mari de 5 km de localitatea în care își au locul permanent de muncă, au dreptul la decontarea cheltuielilor de transport efectuate la ducere și la înapoiere, astfel:

- a) cu avionul, pe orice distanță;
- b) pe calea ferată, pe orice fel de tren, după tariful clasei a II-a, pe distanțe de până la 300 km, și după tariful clasei I, pe distanțe mai mari de 300 km;
- c) pe căile de navigație fluvială, după tariful clasei I;
- d) cu mijloace de transport în comun auto, după tarifele stabilite pentru aceste mijloace, sau cu mijloacele de transport auto ale unităților, dacă acestea au asemenea posibilități, cu încadrarea în consumurile lunare de combustibil, stabilite potrivit legii;
- e) cu autoturismul proprietate personală.

14. Au dreptul la decontarea cheltuielilor de transport pe calea ferată după tariful clasei I, pe orice fel de tren, indiferent de distanță, salariații care îndeplinesc funcții de director general, director și adjuncții acestora, din ministere și celelalte organe ale administrației publice centrale și locale și din unitățile subordonate acestora, precum și cei care îndeplinesc alte funcții similare din punct de vedere al salarizării și atribuțiilor ce le revin, stabilite de ordonatorii principali de credite, atât pentru aparatul propriu, cât și pentru unitățile din subordine.

15. Decontarea cheltuielilor pentru utilizarea vagonului de dormit este admisă numai în cazul călătoriilor efectuate pe timp de noapte, la distanțe de peste 300 km și cu aprobarea prealabilă a conducătorului unității.

16. Deplasarea salariaților cu autoturismul proprietate personală se poate face numai cu aprobarea prealabilă a conducătorului unității, atât pentru posesorul autoturismului, cât și pentru alți salariați din cadrul aceleiași unități care se deplasează împreună cu acesta. În acest caz, posesorul autoturismului va primi contravaloarea a 7,5 litri benzină „Premium“ la 100 km parcursi.

17. Demnitarilor, precum și persoanelor cu funcții de conducere, din cadrul autorităților publice, asimilate acestora în condițiile prevăzute prin dispoziții legale și persoanelor al căror salariu de bază este stabilit cel puțin la nivelul salariului de bază prevăzut pentru funcția de subsecretar de stat, care se deplasează în interesul serviciului în alte localități din țară, li se decontează cheltuielile efective de transport, indiferent de distanța și de mijlocul de transport în comun folosit. Dacă deplasarea se efectuează cu autoturismul proprietate personală, persoanele respective vor primi contravaloarea a 7,5 litri benzină „Premium“ la 100 km parcursi.

18. În cazul în care condițiile de transport permit ca salariații aflați în delegare sau detașare să se înapoieze zilnic, după terminarea programului de lucru, din localitatea unde sunt trimiși în delegare sau detașare, în localitatea de domiciliu, conducerea unității poate aproba decontarea cheltuielilor zilnice de transport sau costul unui abonament de transport, dacă cheltuielile astfel efectuate sunt mai mici decât cele pentru plata indemnizației zilnice de delegare sau de detașare și a cazării și dacă prin aceasta nu se afectează bunul mers al activității la locul delegării sau detașării. În această situație nu se acordă indemnizația zilnică de delegare sau de detașare.

19. Costul tichetelor pentru rezervarea locurilor, costul suplimentelor de viteză, precum și comisioanele percepute de agențiile de voiaj intră în cheltuielile de transport care se decontează.

20. La stabilirea cheltuielilor de transport ce se decontează se iau în considerare și cheltuielile pentru transportul efectuat cu mijloace de transport în comun la și de la aerogară, când aceasta este situată în altă localitate,

precum și cheltuielile de transport efectuate în cadrul localității unde se execută delegarea sau detașarea, cu mijloace de transport în comun, dus și întors, pe distanța dintre gară, aerogară sau port și locul delegării sau detașării.

21. Decontarea cheltuielilor de transport se mai efectuează și în cazurile în care:

— salariații sunt chemați, înainte de terminarea misiunii, din localitatea unde se află în delegare sau detașare;

— salariații întrerup delegarea sau detașarea și se înapoiază în localitatea locului lor de muncă obișnuit, din cauza incapacității temporare de muncă, dovedită cu certificat medical. Dacă întreruperea se datorează faptului că angajații se întorc din delegare sau detașare din cauza unor interese personale, cheltuielile de transport nu se decontează.

22. Decontarea cheltuielilor de transport în și din localitatea de delegare sau de detașare se face numai pe baza legitimațiilor de călătorie plătite în numerar. În cazul pierderii legitimațiilor de călătorie, acestea pot fi reconstituite în condițiile reglementărilor în vigoare.

23. Se admit la decontare și taxele suplimentare percepute de agențiile de voiaj sau de alte unități (convorbiri telefonice, telegrame, telex) pentru reținerea locurilor în mijloace de transport feroviar, aeriene, navale etc.

24. Nu se admit la decontare:

— taxele percepute suplimentar pentru bagajele personale;

— cheltuielile de transport ale persoanelor care au asigurat, de către unitate, transportul gratuit în interesul serviciului;

— cheltuielile de transport pentru înapoiere, în cazul în care salariații, după terminarea delegării sau detașării, au rămas să-și efectueze concediul de odihnă sau datorită altor cauze de ordin personal.

CAPITOLUL IV

Cheltuieli de cazare

25. Salariații trimiși în delegare în localități situate la distanțe mai mari de 5 km de localitatea în care își au locul permanent de muncă și care nu se pot înapoia la sfârșitul zilei de lucru au dreptul la decontarea cheltuielilor de cazare efectuate, pe baza documentelor justificative, după cum urmează:

a) în cazul cazării în structurile de primire turistice, în limita tarifelor practicate în structurile de 2 stele pentru un pat, în cameră cu baie și televizor;

b) în situații deosebite, rezultate din declarații pe propria răspundere, în care, ca urmare a imposibilității cazării în structurile de primire turistice de 2 stele sau de confort mai redus, salariații trimiși în delegare au fost cazați în structuri de primire turistice de confort superior, decontarea cheltuielilor de cazare se face în limita tarifelor practicate în hoteluri de 3 stele pentru un pat, în cameră cu baie și televizor.

În cazul în care cazarea s-a făcut într-o structură de primire turistică de confort superior celei de 3 stele, se decontează numai 50% din tariful de cazare perceput.

26. În structurile de primire turistice se includ: hoteluri, moteluri, vile, cabane, campinguri, sate de vacanță, pensiuni, ferme agroturistice destinate prin construcție cazării.

27. În situația în care salariații aflați în delegare nu se cazează în condițiile prevăzute la pct. 25, cheltuielile de cazare se compensează prin plata, pentru fiecare noapte, a sumei de 5.000 lei.

28. Salariaților detașați în afara localității în care își au locul permanent de muncă li se asigură, prin grija unității la care sunt detașați, cazarea gratuită în clădiri sau baracamente proprii ori în spații închiriate de aceasta, în limita tarifelor legale. În aceste situații, cheltuielile de cazare în structurile de primire turistice nu se decontează.

29. Demnitarilor, precum și persoanelor cu funcții de conducere din cadrul autorităților publice asimilate acestora în condițiile prevăzute prin dispoziții legale și persoanelor al căror salariu de bază este stabilit cel puțin la nivelul salariului de bază prevăzut pentru funcția de subsecretar de stat, care se deplasează în interesul serviciului în alte localități din țară, li se decontează cheltuielile efectiv făcute pentru cazare, pe baza documentelor justificative, fără a li se aplica prevederile pct. 25.

30. În situația în care în costul cazării este inclus și micul dejun, se decontează și contravaloarea acestuia.

31. Salariații care au locul permanent de muncă în altă localitate decât aceea în care își au domiciliul nu beneficiază, pe timpul cât sunt trimiși în delegare sau detașare în localitatea domiciliului lor, de indemnizație de delegare sau de detașare și de cheltuieli de cazare. Acestor salariați li se decontează numai cheltuielile de transport.

CAPITOLUL V

Alte situații specifice

32. Dispozițiile prezentei hotărâri se aplică și cetățenilor străini care prestează activități, în condițiile legii, în instituții publice sau regii autonome cu specific deosebit, pe bază de convenții sau contracte, precum și persoanelor care însoțesc delegați străini, în măsura în care convențiile sau contractele încheiate și, respectiv, dispozițiile legale în vigoare, nu prevăd un alt mod de decontare a cheltuielilor efectuate.

33. De decontarea cheltuielilor de transport și de cazare, precum și de indemnizația zilnică de delegare, în condițiile prezentei hotărâri, beneficiază și magistrații stagiari — judecători și procurori — care se deplasează în alte localități pentru susținerea examenelor de drept de semnătură și capacitate, potrivit legii. De aceleași drepturi beneficiază și judecătorii și procurorii care se deplasează, conform legii, pentru susținerea examenelor de grad.

34. Salariații trimiși sau chemați la diferite instructaje în legătură cu sarcinile lor de serviciu beneficiază de drepturile reglementate prin prezenta hotărâre.

CAPITOLUL VI

Cheltuieli de transport în cadrul localității

35. Salariații instituțiilor publice încadrați pe funcții pentru care, prin fișele posturilor, sunt stabilite sarcini care necesită deplasări frecvente cu mijloace de transport în comun, inclusiv cu metroul, au dreptul la decontarea cheltuielilor de transport efectuate pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu în cadrul localității în care își desfășoară activitatea.

36. Decontarea cheltuielilor de transport menționate la pct. 35 se efectuează, de regulă, lunar, pe baza unei note justificative aprobate de conducătorul instituției publice sau de o altă persoană desemnată de către acesta, în care trebuie să se specifice mijloacele de transport utilizate și cheltuielile efectuate, însoțită de actele doveditoare, sau, în cazul metroului, de o declarație pe propria răspundere.

37. Decontarea cheltuielilor de transport efectuate pe bază de abonament se poate face numai cu aprobarea și pe răspunderea conducătorului unității din care face parte salariatul și a conducătorului compartimentului financiar-contabil al acesteia și numai în cazul când din calcul rezultă că acest sistem este mai economic decât utilizarea biletelor de călătorie individuale.

38. Decontarea cheltuielilor de transport efectuate în cadrul localității se face în limita sumelor aprobate prin bugetul anual pentru fiecare instituție publică în parte sau regie autonomă cu specific deosebit.

39. Funcțiile cu sarcini ce impun deplasarea frecventă în interesul serviciului în cadrul localității se stabilesc de către ordonatorii principali de credite bugetare, atât pentru aparatul propriu, cât și pentru instituțiile publice subordonate și regiile autonome cu specific deosebit.

40. Decontarea cheltuielilor pentru transporturile efectuate în condițiile prezentului capitol este permisă numai pentru transportul în interesul serviciului, nu și pentru deplasările salariaților de la domiciliu la locul de muncă și de la locul de muncă la domiciliu.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale

41. Salariații trimiși în delegare sau detașare au dreptul să primească, în condițiile legii, un avans în numerar, stabilit în raport cu numărul zilelor de deplasare, dar nu mai mult decât totalul cheltuielilor de delegare sau de detașare pentru 30 de zile calendaristice.

42. Acordarea avansului și justificarea acestuia se fac în condițiile prevăzute de reglementările legale privind operațiunile de încasări și plăți în numerar prin casieria unităților.

43. Cheltuielile de delegare se suportă, de regulă, de către unitatea din care face parte salariatul.

44. Pentru salariații trimiși în delegare, în interesul altei unități, potrivit unor prevederi legale sau înțelegeri între unități, cheltuielile de delegare se suportă de unitatea respectivă. În asemenea cazuri, unitatea din care fac parte salariații poate avansa acestora, la cererea lor, suma necesară pentru acoperirea cheltuielilor de delegare, iar aceștia au obligația ca, la înapoiere, să restituie, unității ai cărei salariați sunt, avansul primit.

45. Salariații trimiși în delegare sau detașare sunt obligați să obțină pe ordinul de serviciu, de la unitatea la care se deplasează, viza și ștampila conducătorului unității sau înlocuitorului acestuia, indicând data și ora sosirii și plecării.

46. Sunt scutite de această viză persoanele prevăzute la pct. 14 și 17 din prezenta anexă. Personalul militar scutit de viză, din sectorul de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, este cel stabilit prin acte normative specifice.

47. Atunci când delegarea sau detașarea unor salariați expiră în ziua de vineri sau într-o zi care precede o zi de sărbătoare legală și salariații rămân în localitatea respectivă, în interes personal, încă cel mult 48 de ore, conducerea unității poate deconta costul transportului la înapoiere. Pentru zilele respective, salariații în cauză nu beneficiază de decontarea cheltuielilor de cazare și de indemnizația zilnică de delegare sau de detașare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 614.17.39.